

enkelt Ting, som en Mand har at bære paa mere eller mindre selvforskyldt. Hvor der derimod foreligger et grelt Tilfælde, der kan vise, at han, efter at Loven er traadt i Kraft, har levet et uordentligt Levned, der vilde jeg nok se det Sogneraad, som ikke vilde sige nej, naar han meldte sig. Jeg tror derfor, at de Herrer ikke skulle søge at faa Forandring paa dette Punkt.

Det samme gælder om Bestemmelsen om Løsgængere og Betlere. Jeg tror ikke, det er gennemførligt i dette Ting at faa Bestemmelsen strøget og endnu mindre i det andet Ting, og saa er det jo til ingen Nytte at spille Ord derpaa. Der er ikke Tale om de Folk, der en Gang tilfældig ere grebne i Løsgængereri, men vi kende de Folk, som gøre det til et Livserhverv at være Løsgængere eller Tiggere, og jeg ved ikke, hvorfor de skulle støttes. Jeg kunde ikke stemme for en saadan Ændring.

Endelig komme vi til Enkerne. Ja, det er altid rigtig kønt at tage sig af Enkerne, men her er der desuden Tale om fraseparerede og fraskilte Koner, og efter Loven, som den er nu, er det saaledes, at hvis Manden, medens han levede sammen med Konen inden for de 10 Aars Grænse, har nydt Fattighjælp, falder det over paa hende. Jeg tror ikke, vi kunne gaa bort derfra. I alle andre Forhold gaar Kravet over for Manden over paa Enken, medmindre hun gaar fra Arv og Gæld og gaar fallit; altsaa maa man ogsaa holde derpaa her.

Men saa komme vi til Bestemmelsen om nydt Fattighjælp. Den kan enten eftergives eller tilbagebetales. Man kan sige, at det er det grelleste Punkt i Loven, men ville vi holde paa som en virkelig Betingelse, at Hjælpen skal være tilbagebetalt som et Tegn paa, at man virkelig vil være selvstændig og gøre Ofre for at have Selvstændighed og derefter opnaa Hjælp efter det 60de Aar, ere vi nødte til at lade det staa. Hvad Eftergivelsen angaar, vil jeg vente med at omtale den, til jeg kommer til § 9. Med Hensyn til Tilbagebetalingen er det saaledes, at ville vi nedsætte de 10 Aar til 5, vil det ikke være saa vanskeligt at faa Hjælp til at faa sin Gæld til Kommunen afbetalt. Men dermed er i det hele taget den Betingelse, der skulde være et Tegn paa, at vedkommende selv vilde gøre noget, falden bort. Her vil jeg ogsaa fremhæve, at man har sagt, at en saadan fattig er ringere stillet end en Forbryder; thi en Forbryder kan, naar han har faaet Æresoprejsning, faa Alderdomsunderstøttelse, men

det kan en fattig ikke. Jeg vil dertil sige, at den Mand, der har faaet Æresoprejsning, er ingen Forbryder; han er saa fri en Mand, hvad hans gode Navn og Rygte angaar, som han kan være, og ingen har Lov til at sige ham noget paa. Det er desuden en Fejltagelse, naar man mener, at en Forbryder efter 5 Aars Forløb uden videre kan faa Æresoprejsning. Det er en Naadessag, som den vedkommende mange Gange kan vente paa i 20 Aar og først opnaa, efter at hans Forhold ere undersøgte. Jeg ved nok, at der er en lille Lov, som siger, at Virkningen af Straffen for første Gang begaaet Forseelse, naar Straffen ikke gaar ud over Vand og Brød, skal eftergives efter 10 Aars Forløb, saa at han ikke behøver at søge om Æresoprejsning, men faar den som sin Ret.

Forslagsstilleren mente ogsaa, at der burde gøres en Ændring i § 4. Naa, den kunde man vel gerne gaa med til, men jeg kan dog i Grunden ikke rigtig forstaa, hvorfor man skal gøre den Ændring. Der staar i § 4, hvorledes man skal se den søgendes Papirer efter, om de ere sandfærdige, men saa er der tilføjet, at i fornødent Fald, naar man ikke ad de almindelige Veje kan skaffe Oplysning til Veje, saa skal man gaa til Retten. D'Hrr., der ere kendte i Landkommunerne, maa imidlertid vide, at dette er et umaadelig sjældent Tilfælde. Jeg har ikke i mange Sognes Omkreds hørt, at den Slags kommer for Retten. Det er gerne Folk, der have opholdt sig længere borte, hvor man har maattet undersøge Forholdene, og jeg kan ikke se, at det kan være generende. Men det kan maaske nok ændres.

Man vil heller ikke have, at § 5 skal lyde paa, at Folk kunne faa Penge, Naturalier og Asyl, Naturalierne skulle gaa ud. Men mange Steder omkring i Sognene hører man Folk sige, at naar de bare kunde faa Brændsel, vilde de være særdeles glade. De ønske altsaa Brændsel, hvad enten det nu er en Favn Brænde eller 15000 Tørv, og hvorfor skulle vi saa opstille den Ændring, naar de fattige selv ønske at faa disse Naturalier, og disse ville jo ikke kunne ydes dem, naar denne Bestemmelse gaar ud.

Jeg kommer dernæst til de ny Paragraffer, hvor der tales om de faste Summer, og her tror jeg, at de ærede Forslagsstillere ville komme til at skade dem, som de ville gavne. Man vil gaa skarpere til Værks ved den første Bedømmelse om, hvor vidt de paagældende skulle have Alderdomsunderstøttelse eller ej, naar man straks